

Tekintélysértés

SZUT 112: A valahol a csendőrséget gúnyoló vagy előnytelen színben feltüntető színházi vagy más olyan előadásokat tartanak, amelyek büntetendő cselekményt ugyan nem foglalnak magukban, de a csendőrség tekintélyét sértik, az illető állomáson levő legmagasabb parancsnok igyekezzék a hatóság útján az illető színház vállalat igazgatójánál vagy az előadás rendezőjénél- az indokolás kifejezése mellett- oda hatni, hogy ezeket az előadásokat szüntessék meg vagy azok tartalmát megfelelően módosítsák vagy módosíttassák.

A régi örök szolgálati magatartásának és fellépésének hihetetlen biztonságot és öntudatos határozottságot biztosítottak a fent nevezett paragrafusok. Egy rövid példa legyen a bizonyíték:

Egy próbacsendőr iskolaszékhelyén a Dunántúlon a falusi kaszinó volt egyben a tisztí étkezde is. Az iskolához vezényelt tisztek és tiszthelyettesek szívesenlátott vendégek voltak. Egy szombat este mind az öt csendőr altiszt és egy hosszú asztal hangos műkedvelő társaság vacsorázott. A nagy terem egy távoli sarkában ültek a csendőrök, s tőlük vagy harminc méterre a falu polgári előljárói, a jegyző, a körorvos, a két tanító és az ügyvéd feleségeikkel együtt szorakoztatták a Kaposvárról odavonatozó és másnap szinpadai bemutatóra odalátogató két női és három férfi színészt. A cigányok húzták a rendelt nótákat, amikor az egyik színész egypár színházi belépőjegyet dobott a primáshoz: „Ti lesztok a mi vendégeink”. Kisvártatva Cs. F. törzsőrmester odalépett a színészekhez: „Elnézést kérek a zavarásért, nem tudtunk az előadásról, hol válthatnánk jegyet?” „Ti sehol” -volt a válasz, „mert ti nem tisztelitek a mi barátainkat és vendégeinket, a cigányokat”. A meghökkent Cs. F. törzsőrmester: „Ugye viccelni tetszik?” „Fenét viccelek, mars az asztalunktól!” A törzsőrmester megfordult, visszament a csendőrasztalhoz, fizettek és eltávoztak az ittas színész hallható kacagása közben. Az előcsarnokban Cs. F. odaszolitotta az egyik pincért és utasította, hogy a jegyző urat kérje az odajövetelre. A jegyző ismerve a csendőröket, azonnal kijött és mentegetőzött, „Ne vegyétek komolyan, kicsit már a bor beszélt belőle”. „Nem úgy van az, jegyző úr. Nekünk a törvényes megtorlás igénybevételétől elállnunk nem szabad. Én azonnal jeletem az esetet a százados úrnak, maga meg legjobban teszi, ha jelenti a főjegyző úrnak”. Mondjam a történet végét? Az alispán utasítására a másnapi előadás elmaradt, s az eladott jegyek árát a „nagyszájúnak” kellett visszatéríteni.

Hogy félreérthetetlen világosan lássuk a tanulságot, helyezzük magunkat a törzsőrmester helyébe. Ő tudta a SZUT 108. paragrafusának második bekezdését; érezte és tudta, hogy a törvény, amely „előtte van”, sziklaszilárdan áll „mögötte” is.

v. Kiss Gábor
csendőr főhadnagy